

HONDURES CONTRA LA PRIVATITZACIÓ

Per Carlos Mauricio López,²¹

Revolta social a Hondures, per privatitzar la sanitat i l'educació. Jorge Cabrera | REUTERS

Hondures és víctima d'un model que permet desigualtats de tota mena. Les agències financeres internacionals, com l'FMI, BID, AID i altres imposen les seves polítiques en aquest país, i els governants les compleixen a cegues. Promouen la privatització de l'estat, un estat subsidiat que fomenti la llibertat de mercat. Liuren la conducció real de l'economia

El govern ha utilitzat campanyes milionàries publicitàries per desprestigiar els docents i els metges però no ho ha aconseguit.

i la concentració real dels beneficis per a un petit grup financer. Des dels Estats Units de Nord Amèrica s'imposen les mesures que empitjoren les condicions de vida de la població hondurenya.

Les polítiques neoliberals es desenvolupen dia rere dia. Una d'elles és aprovar projectes de llei que canvien el caràcter de la prestació de serveis de salut i educació del país, per un model privat que és imposat pel Congrés Nacional i la Presidència de la República.

El Govern ha utilitzat campanyes milionàries publicitàries de tot tipus per a desprestigiar els docents i metges, però no ho ha aconseguit. Ans el contrari, gairebé cada dia, des del mes de maig es fan enormes mobilitzacions a tot el país, de docents, metges, pares de família, estudiants i de la població en general.

Tant el Banc Mundial com l'FMI han afinat l'estudi de les distintes categories dins de la mà d'obra demandada pel mercat, tant a l'àmbit de branca o de sector productiu o de serveis i és, precisament sobre aquesta base, que dissenya la seva "oferta" en educació i salut. aquesta ja no té com a objectiu potenciar el màxim desenvolupament de les capacitats humanes, sinó limitar-lo a les possibilitats de l'ésser humà a les regles del mercat que l'exploació imposa.

A Hondures, tant en el Ministeri de Salut com en el d'Educació, hi abunden les ONG dirigides per corruptes, que desenvolupen "projectes" amb fons de l'estat, que només serveixen per a enriquir funcionaris i els seus acòlits. Els centres de salut i d'educació no disposen de metges i mestres, de medicines, de textos escolars, de locals adequats i suficients, de personal de servei i vigilants, etc.

Les escoles públiques se sostenen, a la pràctica, gràcies als pares i mares de família. Els centres educatius cauen, no els reconstrueixen i se'n fan de nous. Passa el mateix amb els hospitals. El pressupost de salut i educació cada any es retalla, però augmenta el de la policia i els militars.

Tot això ha suposat que docents i metges lluitem a través d'una instància anomenada "*Plataforma de Lucha por la Defensa de la Salud y la Educación Pública*".

Com a conseqüència de la lluita es va aconseguir, fa algunes setmanes, que el Congrés de la República derogués un projecte que autoritzava la destitució massiva de docents i metges.

Setmanes després també es va aconseguir que el President de la República, imposat en un frau electoral, derogués distints decrets que impulsaven la privatització de sectors de salut i educació anomenats P.C.M. (Projectes aprovats en Consell de Ministres).

La lluita continua. Diferents manifestacions de docents i metges han estat reprimides amb duresa. En el nostre país tenim ferits i morts producte de la repressió de militars i policies.

El Govern, amb l'objectiu d'enganyar la població, va organitzar un "Diálogo Nacional" al qual assistiren funcionaris del Govern i persones afins a les seves polítiques, amb el propòsit de fer creure a l'opinió pública el seu desig de solucionar els problemes existents en educació i salut; però no va aconseguir-ho. Tot el món es va assabentar que això no va ser més que un monòleg.

La "Plataforma de Lucha" ha creat una instància de diàleg amb representació internacional i, sobretot, amb els sectors populars del país per a elaborar un diagnòstic de la realitat que es viu a l'educació i la salut del nostre país; i fer propostes per a impedir la seva privatització, sense abandonar la lluita.

La repressió del règim continua. A data d'avui alguns hondurenys han estat assassinats i d'altres empresonats. El Govern porta a terme una campanya publicitària milionària en els mitjans de comunicació del país; malgrat això, les activitats no s'aturen. Ans el contrari, s'intensifiquen contra la PRIVATITZACIÓ DE LA SALUT I L'EDUCACIÓ.

Tegucigalpa, Hondures, juny del 2019

Traducció: Montserrat Nadal

²¹Carlos Mauricio López és director d'una escola pública de Tegucigalpa, Honduras